

Sygn. akt V U 114/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2019 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania M. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 19 grudnia 2017 r.

znak (...)

I. **zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 19 grudnia 2017 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. H. prawo do emerytury od 20 listopada 2017 r.,**

II. **stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia,**

III. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy M. H. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego**

Sygn. akt V U 114/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzja z dnia 19 grudnia 2017 r. znak: (...) odmówił wnioskodawcy M. H. prawa do emerytury w obniżonym wieku.

W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach, wobec wymaganych 15 lat. Organ nadmienił, iż ubezpieczony nie przedłożył żadnego dokumentu wystawionego przez pracodawcę potwierdzającego wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jednocześnie zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r.:

- okresy składkowe w wymiarze 21 lat, 7 miesięcy i 16 dni,

- okresy nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy i 10 dni
- okresy uzupełniające w wymiarze 2 lata, 10 miesięcy i 4 dni.

Łączny staż wnioskodawcy wyniósł 25 lat.

Wnioskodawca odwołał się od przedmiotowej decyzji.

W uzasadnieniu oświadczył, iż nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego wyrażonym w zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi organ wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu wskazał na te same przyczyny co w skarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. H. (urodzony dnia (...)) w dniu (...) ukończył 60 lat,

W dniu 20 listopada 2017 r. wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w obniżonym wieku. We wniosku wskazał, że przystąpił do OFE lecz jednocześnie w dniu 20 listopada 2017 r. złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

/ bezsporne /

Wnioskodawca w okresach od 20 września 1982 r. do 31 października 1991 r.

oraz od 1 listopada 1991 r. do 30 czerwca 1998 r. (z wyłączeniem przypadających na drugi okres zatrudnienia zwolnień lekarskich w wymiarze 4 miesięcy i 10 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace związane z przetwórstwem, magazynowaniem, przepompowywaniem, przeładunkiem, transportem oraz dystrybucją ropy naftowej i jej produktów tj. prace wymienione w Dziale IV, punkcie 19, Wykazu A - stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 nr 8 poz. 43).

Łącznie wnioskodawca wykazał 15 lat, 5 miesięcy i 1 dzień pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

W (...) wnioskodawca pracował jako mechanik kierowca pogotowia technicznego od 11 września 1979 r.

Do jego obowiązków należało kierowanie pogotowiem technicznym samochodem S. (...). Wnioskodawca kierował samochodem ciężarowym o ciężarze powyżej 3,5 tony , a następnie na miejscu budowy naprawiał sprzęt ciężki budowlany . Na miejscu budowy nie było kanałów remontowych, naprawy odbywały się z poziomu podłoża. Wnioskodawca wykonywał prace przy spawaniu pękniętych elementów, wymieniał całe akumulatory, czy np. przewody paliwowe. Wnioskodawca naprawiał też pompy wtryskowe. Na wyposażeniu pogotowia technicznego była tokarka, przy użyciu której wnioskodawca dotaczał elementy i zamontował w uszkodzonych urządzeniach.

Wnioskodawca w okresie od 20 września 1982 r. do 31 października 1991 r. zatrudniony był pełnym wymiarze czasu na stanowisku kierownika magazynu na stacji paliw CPN we (...) Przedsiębiorstwie (...) we W..

Wnioskodawca w okresie od 1 listopada 1991 r. do 30 czerwca 1998 r. zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu na stanowisku kierownika magazynu na stacji paliw CPN w (...) sp. z o.o. z siedzibą w R..

W tym zakładzie pracy stacja paliw była jedna. Był to obiekt wydzielony od reszty zakładu . Na stacji CPN - w spornym okresie - były trzy stanowiska dystrybucyjne, Za stacji CPN były 3 zbiorniki po 33.000 litrów każdy . Jeden zbiornik

był na etylinę i dwa na olej napędowy. Stacja CPN to był magazyn paliw i olejów zużytych jak i nowych oraz smarów. W tym magazynie nie była wydawana odzież ochronna ani żadne narzędzia. W magazynie było dużo olejów - były one w beczkach 1000 litrowych, z których olej był wylewany ręcznymi pompami. Były też beczki 200 litrowe. W magazynie stacji paliw znajdowały się również płyny chłodnicze. Dystrybutory przy każdym zbiorniku były w odległości 3-4 metrów od magazynu. Budynek magazynu paliw i olejów miał 10 na 15 metrów. Na hali magazynu stało biurko. Nie było w nim oddzielnego pomieszczenia biurowego, przy którym wypisywano dowody wydania. Stacja CPN otwarta była od 7.00 do 15.00 i w tych godzinach pracował wnioskodawca. Czasami ubezpieczony pracował w wydłużonym czasie. Był to wydzielony obiekt.

W spornych okresach wnioskodawca zajmował się wydawaniem olei silnikowych, smarów przekładniowych, płynów hydraulicznych i tankowaniem samochodów. Każdego dnia tankował paliwo przez kilka godzin. Paliwo do spycharek tankował na dystrybutorach. Tankowanie paliwa na spycharce mniejszej odbywało się dwa razy w tygodniu a na większej codziennie. Dziennie wnioskodawca musiał zatankować ok. 70-100 pojazdów. Wnioskodawca pracował też przy wydawaniu paliwa i wymianie płynów i olei. W magazynie płyny, oleje znajdowały się w jednym pomieszczeniu w beczkach o pojemności 200 litrów beczki. Wszystkie oleje były pochodnymi ropy naftowej. Oleje były to wyroby toksyczne. W magazynie znajdowały się też płyny do zalewania układu chłodzącego silnika. Miały one właściwości żrąco-toksyczne. W ciągu miesiąca wnioskodawca wydawał powyżej 200.000 litrów paliwa. Wydawanie polegało na tym, że z beczki trzeba było przelać olej do kanistrów z miernikami, z których kierowca brał olej na tzw. dolewkę na budowie. Olej silnikowy wydawany był też na warsztaty remontowe. W magazynie wnioskodawca oleje i płyny ropopochodne umieszczał na regałach. W ten sposób w magazynie składowane było kilka tysięcy litrów olejów w beczkach 200 litrowych.

W przedsiębiorstwie – w spornym okresie było dużo pojazdów, które tankowane były na stacji CPN, na której wnioskodawca pracował na stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wówczas było ok. 30 wozideł, sprzęt budowlany, koparki, 6 autobusów do przewozu pracowników.

W (...) były jeszcze magazyny: części zamiennych, budowlany, narzędzi i odzieży. Każdy z tych magazynów miał swoją obsługę magazynową kierownika i wydawców.

Jako kierownik stacji paliw wnioskodawca nie zajmował się obsługą innych magazynów.

Od 1996 r. firma zaczęła redukować etaty. Zmniejszono ilość pracowników zatrudnionych na stanowiskach wydawców.

Od 01 lipca 1998 r. wnioskodawca został częściowo przeniesiony na inny magazyn, wnioskodawca otrzymał jeszcze dodatkowy magazyn nad którym miał nadzór, tj. magazyn części i narzędzi. Wnioskodawca został sam na całej bazie materiałowej od lipca 1998 r.

Nie było innych pracowników na magazynach. Na stanowisku magazyniera wnioskodawca pracował na 3/4 etatu, wówczas zmniejszyła się ilość pojazdów do tankowania i dlatego wnioskodawcy powierzono drugi magazyn i czynności Inspektora BHP w 1/4 etatu.

W zakresie funkcji czynności Inspektora BHP wnioskodawca nadzorował całą bazę transportową i magazynową.

dowód:

- dokumenty w aktach emerytalnych w tym: wniosek o emeryturę (k.1-6), zaświadczenie z dnia 26 czerwca 1998 r. (k.15), świadectwo pracy z dnia 31 października 1999 r. (k.16);

- dokumenty w aktach kapitałowych w tym: świadectwo pracy z dnia 30 października 1991 r. (k.5-5v), zaświadczenie - załącznik do świadectwa pracy z dnia 31 października 1999 r. (k.7);

- przesłuchanie świadka R. B., e-protokół z dnia 29 czerwca 2018 r. 00:17:54 i nast. (k.75v-76);

- przesłuchanie świadka R. S. , e-protokół z dnia 29 czerwca 2018 r. 00:49:36 i nast. (k.76-77);
- przesłuchanie świadka Z. W., e-protokół z dnia 29 czerwca 2018 r. 01:16:46 i nast. (k.77-77v);
- przesłuchanie wnioskodawcy, e-protokół z dnia 29 czerwca 2018 r. 01:41:41 i nast. (k. 77v -78v);
- przesłuchanie świadka W. J. (1), e-protokół z dnia 15 lutego 2019 r. 00:02:44 i nast. (k.125-125v);
- przesłuchanie świadka W. J. (2), e-protokół z dnia 15 lutego 2019 r. 00:31:16 i nast. (k.126-126v);
- przesłuchanie świadka Z. W., e-protokół z dnia 15 lutego 2019 r. 00:49:16 i nast. (k.126v-127);

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Obowiązująca od 1 stycznia 1999 r. ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje różne podstawy nabycia prawa do emerytury, uzależniając je od daty urodzenia ubezpieczonego. Osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r. – jak wnioskodawca – generalnie nabywają prawo do emerytury powszechnej w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, który został określony w art. 24 tej ustawy (65 lat dla mężczyzn).

Cytowana wyżej ustawa emerytalna dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. przewiduje jednak dodatkowo możliwość nabycia prawa do emerytury w tzw. obniżonym wieku emerytalnym, z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze na podstawie art. 184 tej ustawy. Wobec nieosiągnięcia przez wnioskodawcę powszechnego wieku emerytalnego, sporną kwestią pozostawało więc, czy spełnia on warunki do nabycia świadczenia tzw. obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa wyżej, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 32 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym przepisie, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie

z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzny oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W sprawie sporne było jedynie to czy wnioskodawca ma wymagany okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu wnioskodawca wykazał, że posiada 15 - letni staż pracy w szczególnych warunkach.

Sąd za pracę w szczególnych warunkach uznał okresy zatrudnienia od 20 września 1982 r. do 31 października 1991 r. oraz od 1 listopada 1991 r. do 30 czerwca 1998 r. We wskazanych okresach wnioskodawca zatrudniony był na stałe i w pełnym wymiarze czasu na stanowisku kierownika magazynu na stacji paliw CPN najpierw we (...) Przedsiębiorstwie (...) we W. a następnie w (...) sp. z o.o. z siedzibą w R.. Prace wykonywane przez ubezpieczonego Sąd zaklasyfikował jako prace związane z przetwórstwem, magazynowaniem, przepompowywaniem, przeładunkiem, transportem oraz dystrybucją ropy naftowej i jej produktów tj. prace wymienione w Dziale IV, punkcie 19, Wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 nr 8 poz. 43).

Dokonując powyższej oceny pracy wnioskodawcy Sąd w całości oparł się na zeznaniach świadków oraz wyjaśnieniach wnioskodawcy. Wezwani świadkowie szczegółowo opisali jaki był zakres i charakter prac wykonywanych przez wnioskodawcę, a nadto jakie dodatki z tytułu pracy w szczególnych warunkach otrzymywał ubezpieczony.

Wskazania wymaga, że zeznaniom wezwanych świadków Sąd dał wiarę w całości, gdyż zostały złożone przez osoby, które pracowały wspólnie z wnioskodawcą na stacji paliw bądź jako kierowcy miały możliwość codziennej obserwacji prac wykonywanych przez wnioskodawcę.

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd Najwyższy niejednokrotnie podnosił, że wyodrębnienie prac kwalifikujących do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym ma charakter stanowiskowo-branżowy. Oznacza to, że przynależność pracodawcy do określonej gałęzi przemysłu ma znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w tym akcie prawnym (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011 r., sygn. akt III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 3 czerwca 2008 r., sygn. akt I UK 381/07, LEX nr 494112; z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. akt I UK 20/09, LEX nr 515698 i I UK 24/09, LEX nr 518067; z dnia 1 czerwca 2010 r., sygn. akt II UK 21/10, LEX nr 619638, z dnia 19 maja 2011 r., sygn. akt III UK 174/10, LEX nr 901652). Co do zasady więc, przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 2016 r. sygn. akt III UK 132/15 podniósł, że „nie można tracić z pola widzenia ewolucji poglądów judykatury w kwestii możliwości odstępstwa od zasady stanowiskowo - branżowego charakteru prac w szczególnych warunkach, uprawniających do wcześniejszej emerytury. Przyjmuje się bowiem, że za wykonywaną w warunkach szczególnych należy uznać również pracę przyporządkowaną w załącznikach do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. do innego działu przemysłu niż ten, w którym jest ona świadczona, jeżeli stopień

szkodliwości lub uciążliwości tego rodzaju pracy nie wskazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której pracownik jest zatrudniony”.

Sąd Najwyższy uznał również, że może się zdarzyć, że zakład pracy podległy określonemu ministrowi wykonuje także zadania całkowicie odpowiadające innemu działowi gospodarki, leżącemu w sferze zainteresowania innego ministra (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014r., I UK 337/13, LEX nr 1458817; z dnia 2 czerwca 2008r., I UK 381/07, LEX nr 494112; dnia 25 marca 2014r., I UK 337/13, LEX nr 1458817). Przykładowo, w przypadku dużych, rozbudowanych przedsiębiorstw, nie jest uzasadnione dokonywanie oceny konkretnej pracy przez pryzmat wyłącznie głównej (wiodącej) działalności tego przedsiębiorstwa, ale konieczne jest odniesienie się do poszczególnych rodzajów działalności prowadzonych przez oddziały tego przedsiębiorstwa, które mogą odpowiadać innej branży.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy wskazał na argument, że przedsiębiorstwo wnioskodawcy jest przedsiębiorstwem o charakterze budowlanym i w związku z tym nie można prac wykonywanych przez wnioskodawcę a ujętych w dziale chemia swobodnie przenosić do działu związanego z budownictwem a zwłaszcza z budownictwem przemysłowym.

Sąd będąc świadomym wskazanego wyżej orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego branżowego charakteru prac w szczególnych warunkach uznał, że magazyn na stacji paliw CPN w (...) był w stosunku do reszty przedsiębiorstwa działem całkowicie odrębnym pod względem strukturalnym, organizacyjnym jak i infrastrukturalnym. Szczegółowo wskazany w stanie faktycznym zakres prac wykonywanych na stacji CPN w żaden sposób nie pokrywał się z pracami budowlanymi wykonywanymi w pozostałej części przedsiębiorstwa. W ocenie Sądu uznać należało, że dział w którym pracował wnioskodawca w sposób wyłączny zajmował się pracami, mającymi charakter prac chemicznych tj. związanymi z przetwórstwem, magazynowaniem, przepompowywaniem, przeładunkiem, transportem oraz dystrybucją ropy naftowej i jej produktów. Dla oceny szkodliwości prac wykonywanych przez wnioskodawcę nie miało znaczenia czy magazyn na stacji CPN był strukturalnie ulokowany wewnątrz przedsiębiorstwa o charakterze budowlanym. Gdyby bowiem był on samodzielnym podmiotem to stopień ekspozycji na czynniki szkodliwe byłby w dalszym ciągu taki sam. Zmianie nie uległ by również zakres czynności wykonywanych przez wnioskodawcę albowiem czynności te niczym nie różniły się od wykonywanych na typowym magazynie na stacji CPN (wydawanie olei silnikowych, smarów przekładniowych, płynów hydraulicznych i tankowanie samochodów).

Mając na uwadze powyższe Sąd stanął na stanowisku, że wnioskodawca wykazał, iż posiada staż pracy w warunkach szczególnych wymienionych w wykazie A dział IV poz. 19 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w łącznym wymiarze 15 lat 05 miesięcy i 01 dzień (09 lat 01 miesiąc i 11 dni – od 20 września 1982r. do 31 października 1991r. i 06 lat 03 miesiące i 20 dni w okresie od 01 listopada 1991r. do 30 czerwca 1998r. – po odliczeniu z tego okresu 04 miesięcy i 10 dni okresów zasiłków chorobowych po 14 listopada 1991r.) .

W oparciu o powyższe ustalenia oraz zapisy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję ZUS i orzekł o przyznaniu wnioskodawcy M. H. prawa do emerytury od 20 listopada 2017 r. tj. od daty w której wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę , w którym zawarł oświadczenie o przekazanie środków zgromadzonych w OFE, na dochody budżetu państwa.

W pkt. II wyroku Sąd stwierdził , iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia .

Zgodnie z treścią art. 118 pkt. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – w przypadku ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego

– organ rentowy wydaje decyzję w terminie 30 dni, przy czym za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się dzień wpływu do Zakładu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji .

Przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - stanowi, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie: „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno nie wydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r. II UKN 402/2000 OSNAPiUS 2002/20 poz. 501).

Powołane orzeczenie poprzez analogię można zastosować w niniejszej sprawie. Przedmiotem przeprowadzonego postępowania dowodowego było bowiem ustalenie czy wydając zaskarżoną decyzję organ emerytalny, popełnił błąd poprzez naruszenie przepisów prawa materialnego w zakresie nie uznania okresów pracy, wskazanych w dokumentach znajdujących się w aktach emerytalnych - jako pracy w warunkach szczególnych .

Istotnym dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy jest zatem ustalenie, czy ZUS Oddział w L. przekroczył termin do ustalenia prawa wnioskodawcy do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy emerytalnej . Termin ten w niniejszej sprawie wynosił 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Analizując materiał dowodowy sprawy sąd poczynił ustalenia celem wyjaśnienia czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych przed decyzji stanowiącej przedmiot zaskarżenia w niniejszej sprawie - wypełnił w toku prowadzonego postępowania administracyjnego wszystkie obowiązki nałożone na niego przez kodeks postępowania administracyjnego .

W tej sytuacji przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 66 ust. 4 ustawy systemowej w zakresie prowadzonej działalności Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych przysługują środki prawne właściwe organom administracji państwowej. W opisanej działalności zakład stosuje przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, administracyjnego a w szczególności winien mieć na względzie:

- obowiązek podejmowania niezbędnych kroków do wyjaśnienia stanu faktycznego (art. 7 k.p.a.);

- obowiązek informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego (art. 9 k.p.a.);

- obowiązek zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym możliwość wypowiedzenia się co do zebranego w sprawie materiału dowodowego (art. 10 k.p.a.);

Zgodnie z art. 75 k.p.a. dowodami w postępowaniu administracyjnym może być „wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i nie jest sprzeczne z prawem (...) a zebrany w sprawie materiał dowodowy organ administracji państwowej

jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i ocenić” (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3 lipca 2007r. , sygn. akt IIIAUa 1995/06).

Z treści akt emerytalnych prowadzonych przez ZUS Oddział w L. wynika, iż przed wydaniem zaskarżonej decyzji organ rentowy wypełnił obowiązki wymienione w kodeksie postępowania administracyjnego art. 7, 9 i 10. Ubezpieczony bowiem w toku postępowania związanego z rozpoznaniem wniosku miał możliwość udziału w postępowaniu administracyjnym poprzez składanie dowodów w postaci dokumentów .

Analizując materiał dowodowy sprawy nie można pominąć i tej okoliczności, że integralną część postępowania administracyjnego – związanego z rozpoznaniem wniosku ubezpieczonego - stanowiło postępowanie organu emerytalnego polegające na analizie dokumentów przedłożonych przez skarżącego wraz z przedmiotowym wnioskiem celem wydania decyzji W konsekwencji sąd uznał ,iż wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy nie popełnił błędu , za który ponosi odpowiedzialność .

Dodatkowo w postępowaniu sądowym prowadzonym w niniejszej sprawie przesłuchano świadków i wnioskodawcę - celem ustalenia charakteru prac wykonywanych przez skarżącego w spornych okresach.

Reasumując sąd uznał, iż - wydając skarżoną decyzję - organ emerytalny w postępowaniu administracyjnym nie naruszył przepisów i zasad tego postępowania. Tym samym po stronie ZUS Oddział w L. nie zaistniały okoliczności, za które organ ten ponosi odpowiedzialność, za opóźnienie w wypłacie świadczenia .

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§ 1 i 2 k.p.c.
w zw. z §9 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r.
w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.) .